

„mist ollema; neist asjadest ennesalle kastro
„saadra. Sind ei olle ükski äppardus kiusas
„nud. Agga minna ei olle sulle mitte luba
„band, sinno iggapäewast teggo sinno asemel
„tehha: sest sedda woisid sa isse tehha, ja
„se olleks sinno kohhus olnud. Müüd minna
„ei woi sulle parremad abbi tehha, kuid sedda,
„et ma sulle lasjen nahha peäle anda: ja
„sedda oiguuse polest.“

Ni häbbematta kui se tallopoeg omma
Moisawannema wasta olli; nisamma häbbe
matta on inimenne Jummale wasta, kui ta
keif sedda, tähhele ei panna egga pruki, mis
Jummal temmale jo on andnud, ja temma
pärast on teinud: ja süiski ikka Jummalad
pallub, et ta temmale omma waimo peab and
ma, ja tedda waggaks teggema, ehk tedda
nende pattude eest hoidma, mis temma om
mete heal meelel teeb.

Kirriko Deppetaja ja Kuuljad.

Ukhe kirriko peäl olli üks äppetaja, selle
kuuljad uinusid saggedaste maggama, kui ta
jutlust ütles: sepärrast temma süis ennamieste
lgaas jutlu ses rahwa peäle wihhane olli.
Eesinnane Deppetaja surri ärra. — Se
äppetaja kes temma asemel Kirriko peäle sai,
panni selle rahwa kurjad kumbed kurwa süds
damega tähhele. Temma laskis needsinnato
sed ennesa jure tulla, kes olikid maggonud, ja
noomis neid ja ütles, et ka se keige parras
ja tullusam jutlus ilma kastrota olleks; kui
kuuljad tähhele ei panne, ehk peäleki maggas
wad. Ta tulletas nende meele, et nemmad
selle kurja kumbe löbbi ommad lapsokessed
pahhandaksid. — Süis ohkaksid need kuul
jad ja ütlesid: „oh kallis äppetaja, kui
„meie meel on haige, et meie maggame, agga
„meie ei jowa unne wasto panna: ni pea kui
„meie agga mahha istume ja öiete tahhame